

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΚΒ'.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

- 1) Περί απορρίψεως ως απαράδεκτου τῆς περι ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γ. Κρίτσα, ἧς ἐγένετο κατὰ τῆς ἀπὸ 10 Σεπτεμβρίου Ε. Ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 125 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικίου Λαμίας. — 2) Περί ἀναιρέσεως τῆς ἀπὸ 8 Αὐγούστου Ε. Ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 89 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικίου Ἀργεῶν. — 3) Περί απορρίψεως ως απαράδεκτου τῆς περι ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ δημοτικοῦ ἀστυνόμου Λαμίας. — 4) Περί απορρίψεως τῆς περι ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Ζανέτου. — 5) Περί παραδοχῆς τῆς ἐξαίρεσεως τῶν Κ. Κ. Α. Πόμερ, Φ. Στρατομάτση καὶ Ν. Κ. Δρακοπούλου μελῶν τοῦ ἐν Λαμίᾳ πλημμελοδικείου. — 6) Περί απορρίψεως τῆς περι ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Σωτήρη Χασιώτου.

(Ἀποφ. Ποιν. ρ'). (Ἀριθ. Πρωτοκ. 655).

1)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν I τοῦ ἐνεστῶτος μηνός, διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτησιν ἀναιρέσεως. Οἱ Βλαχσοπομιένες Γιαννάκης, Κολοφοτιάς καὶ Γεωργίου Μαντανίκας ἐκατηγόρηθησαν ἐνώπιον τοῦ Πταισματοδικίου Λαμίας κατ' ἐγκλησιν τοῦ Γ. Κρίτσα, ὅτι ἐβλάσαν τὰ ζῶα τοῦ γένους τινός δικαιοῦματος.

Τὸ Πταισματοδικεῖον ἐκήρυξεν ἀθύρους τοὺς κατηγορηθέντας, διὰ τῆς ἀπὸ 10 Σεπτεμβρίου Ε. Ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 125 ἀποφάσεώς του. Ὁ δὲ πολιτικῶς ἐνάγων Γ. Κρίτσα ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης διὰ παραβίασιν τοῦ 6 ἀριθμοῦ τοῦ 360 ἄρθ. τῆς ποιν. Δικον. καὶ δι' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου 1835 Β. διατάγματος.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἀρεοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, καὶ τὸν Εἰσαγγελέα, ἀπόντος τοῦ ἀναιρεσιόντος, γνωμοδοτήσαντα νὰ κηρυχθῇ ἀπαράδεκτος ἡ αἰτησις δυνάμει τοῦ 487 ἄρθ. τῆς ποιν. Δικον. διὰ τὴν μὴ κατάθεσιν τοῦ προστίμου.

Ἐκείθεν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ εἰς τὰς περὶ πλημμελημάτων ἢ πταισμάτων δίκας ἢ περὶ ἀναιρέσεως αἰτησις, κατὰ τὰ 485 ἀριθ. 1 καὶ 486 ἄρθ. τῆς ποιν. Δικον. εἶναι ἀπαράδεκτος, ὅταν ὁ ἀναιρεσιῶν δὲν προκαταθέσῃ συγχρόνως 100 δρ. διὰ τὴν ἐνδεχομένην ἦταν, παρὰ τῷ ἀρμόδιῳ Δικαστικῷ Γραμματεῖ, ἢ δὲν φέρῃ νόμιμον ἀπόδειξιν τῆς πενίας, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρεσιῶν δὲν συνεμορφῶθῃ μετὰ τὴν διάταξιν ταύτην τοῦ νόμου.

Ἐπειδὴ ὅταν ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἰτησις ἀπορρίπτεται ὡς ἀπαράδεκτος κατὰ τὰ 485 καὶ 486 ἄρθ. τῆς ποιν. Δικον. ἀναιρεσιῶν ὑποβάλλεται εἰς πρόστιμον 100 δρ. κατὰ τὸ ἄρθ. 487 τῆς ποιν. Δικον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἰτησιν τοῦ Γ. Κρίτσα ἧς ἐγένετο κατὰ τῆς ἀπὸ 10

Σεπτεμβρίου Ε. Ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 125 ἀποφάσεως τοῦ Πταισματοδικίου Λαμίας καὶ τὸν καταδικάζει εἰς τὸ πρόστιμον τῶν 100 δραχ. κτλ. Ἐκρίθη καὶ ἀπερασίθη ἐν Ἀθήναις τὴν 2 Ὀκτωβ. 1836.

(Ἀπόφ. Ποιν. ρα'). (Πρωτοκ. Ἀρ. 655).

2)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν I τοῦ ἐνεστῶτος μηνός, διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτησιν ἀναιρέσεως.

Ὁ Παναγιώτης Μεκρεζῆς καὶ ὁ Αναστάσιος Παππᾶ Γεωργίου κάτοικοι τοῦ δήμου Λυμνῶν ἐκατηγόρησαν ἐνώπιον τοῦ Πταισματοδικίου Ἀργεῶν τὸν Ἀθανάσιον καὶ Ἰωάννην Ἠλία κατοίκους τοῦ αὐτοῦ δήμου, διότι ἔχοντες τὰ ἀλώνια των κατ' ἐμπροσθεν τῶν οἰκιῶν των λιχνίζουν μετὰ τὸν βορρῆαν καὶ ἐκ τοῦ προξενουμένου κοινοῦ τοῦ βλάπτεται ἡ υγεία των καὶ τὰ συναχθέντα προϊόντα αὐτῶν, καὶ ἐζήτησαν τὴν ἐνέργειαν τῶν ἄρθρων 592 579 καὶ 697 τοῦ Ποιν. Νόμου. Τὸ Πταισματοδικεῖον δι' ἀποφάσεώς του ὑπ' ἀριθ. 89 κατεδίκασε τοὺς κατηγορηθέντας εἰς πρόστιμον ἐννέα δραχμῶν ὑπαχρεώσαν αὐτοὺς νὰ μὴ ἀλωνίζουσι καὶ λιχνίζουσι τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ ἔμπροσθεν ἀλώνιον, ἐπικρατοῦντος τοῦ βορρῆως. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους 1. ὅτι τὸ πταισματοδικεῖον, παρεμβρῶσιν ὑπόθεσιν πολιτικὴν περὶ δουλείας εἰς πταισματοδικὴν, καὶ ὑπομένως ἀναρμοδίως ἐδίκασεν ἄρθρ. 360 §. 1. τῆς πολ. Δικον. 2. ὅτι δὲν ἐγένετο ἐν τῇ ἀποφάσει ἡ παράθεσις τοῦ ἀνήκοντος ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου. 3. ὅτι ἐγένετο ψευδὴς ἐρμηνεία τοῦ ἄρθ. 579 τοῦ ποιν. νόμου, καθότι αὐτὸ ἀναφέρεται εἰς ὑπαρχούσας ἀστυνομικὰς διατάξεις περὶ καθαριότητος καὶ καθαρισμοῦ ὁδῶν καὶ ἀναθυμιάσεων, τὸ δὲ λιχνισμὸς δὲν ἔχει καμμίαν τοιαύτην ιδιότητα, καὶ μάλιστα εἰς ὅλα τὰ χωρία τὰ ἀλώνια ὑπάρχον ἐντὸς αὐτῶν.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἀρεοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν δικηγόρον Σ. Πήλληκα, πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσιόντων, παρόντων, καὶ τὸν εἰσαγγελέα γνωμοδοτήσαντα ὑπὲρ τῆς ἀναιρέσεως τῆς ἀποφάσεως.

Σκεφθέν κατά τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ὁ νόμος διατάττων τὴν εἰς τὰς ποινικὰς ἀποφάσεις παραθέσειν τοῦ ἀνήκοντος ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου ἐννοεῖ ὁλόκληρον τὴν κατὰ λέξιν καταχώρισιν αὐτοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἢ ἀπόφασις ἀναφέρει μόνον τὸν ἀριθ. τοῦ ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται ἡ καταδίκη.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 697 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου τιμωροῦνται ἐκεῖναι μόνον αἱ παραβάσεις, αἱ ὁποῖαι ἀντιβαίνουσιν εἰς τὰς περὶ τοπικῆς καὶ ἀγροτικῆς ἀστυνομίας παρὰ τῆς ἐπιτοπίου ἀρχῆς ἐντὸς τῆς ἀρμοδιότητός της ἐκδεδομένας καὶ κατὰ τὴν νόμιμον διατύπωσιν ἐπικυρωμένας διατάξεις, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τοιαύτη διάταξις τῆς ἀρχῆς δὲν ὑπάρχει, τὸ δὲ ἔγγραφο τοῦ ἐπαρχοῦ Ἄργους, τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὰς σκέψεις τοῦ πταισματοδικείου εἶναι ἀπλή πρόσκλησις πρὸς τὸν ἀστυνόμον διὰ νὰ διατάξῃ οὗτος τὴν κατάπαυσιν τῶν ἐν τῇ πόλει Ἄργους ἀλωνίων, καὶ δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἰσχὺν νομίμου διατάξεως, τὸ δὲ πταισματοδικεῖον καταδικάσκειν εἰς πρόστιμον τοὺς κατοικοὺς Λυμνῶν, Ἀθνασίον καὶ Ἰωάν. Ἡλία, δυνάμει τοῦ 579 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, ἐφήρμοσε ψευδῶς τὸν νόμον, ὅστις, ὑποθέτει τὴν ὑπαρξίν ἀστυνομικῶν διατάξεων ἤδη δημοσιευμένων.

Διὰ ταῦτα ἀναρεῖ τὴν ἀπὸ 8 Αὐγούστου Ε. Ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 89 ἀπόφασιν τοῦ πταισματοδικίου Ἄργους, ἀπολύει ἐντελῶς τοὺς ἀναιρεσίοντας Ἀθανάσιον καὶ Ἰω. Ἡλία, ἀπλλάττων αὐτοὺς τοῦ προστίμου, ἀποφασίζει νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τοὺς ἰδίους τὸ κατὰ τὸν §. 1 τοῦ 485 ἄρθ. τῆς ποιν. δικον. καταβληθὲν πρόστιμον τῶν 100 δραχ. κτλ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 9 Ὀκτωβρίου 1836.

(Ἀπόφ. Ποιν. ρβ').

(Ἀρ. Πρωτοκ. 655).

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 5 τοῦ ἐνεστώτος μηνός, διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως.

Ὁ Ἡλίας Χ. Χρήστου καὶ Λάσκαρης Γεωργιάδης κάτοικοι Λαμίας κατηγορήθησαν ὑπὸ τοῦ ἀστυνόμου τῆς αὐτῆς πόλεως ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ πταισματοδικείου ἐπὶ ἀποδοχῇ θεραπεύσεως ἄνευ τακτικοῦ μαρτυρικοῦ, καὶ παραβάσει ἀστυνομικῶν περὶ διαβατηρίων. Τὸ ρηθὲν πταισματοδικεῖον ἐξέδωκεν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τὴν ὑπ' ἀριθ. 113 ἀπὸ 28 Ἰουλίου Ε. Ε. ἀπόφασιν δι' ἧς ἐκήρυξε τοὺς κατηγορηθέντας ἀθώους τῆς προσαφθείσης εἰς αὐτοὺς πράξεως. Ὁ ἀστυνόμος Λαμίας, ὡς δημοσίως κατήγορος ἐζήτησε διὰ τοῦ ἀπὸ 31 Ἰουλ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἔγγραφου τοῦ τῆς ἀναίρεσιν τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως διὰ τοὺς λόγους 1 ὅτι ὁ πταισματοδικὴς δὲν παραθέσει κανένα νόμον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζομενος ἀθώωσε τοὺς κατηγορουμένους 2 ὅτι ἐρμήνευσε ψευδῶς τὸ 755 ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου ἐκθέσας εἰς τὰς παρατηρήσεις του, ἐναντίον τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας αὐτοῦ, ὅτι ἔπρεπε προηγουμένως νὰ διαταχθῇ πα-

ρὰ τῆς ἀστυνομίας, ἢ ἄλλης ἀρχῆς ἢ περὶ ἀποδοχῆς θεραπευόντων ἀπαγόρευσις, μὴ φερόντων ἔννομα μαρτυρικά 3 ὅτι ἐρμήνευσε ψευδῶς τὸ 650 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου ἐκθέσας ὅτι δὲν ἀπεδείχθη καμμία διάταξις ἀπαγορεύουσα τὴν ἐξ ἑνὸς τόπου εἰς ἄλλον διάδοσιν ἄγευ διαβατηρίου, καὶ οὕτω δὲν δύναται νὰ καταλογισθῇ κατὰ τῶν κατηγορουμένων ἢ εἰς τὸ αὐτὸ ἄρθ. ἀναφερομένη ποινή, ἐν ᾧ ὑπάρχει Β. διάταγμα, διατάττων, ὅτι ὁ μὴ ἐφωδισμένος μὲ διαβατήριον καθυποβάλλεται καὶ τλπ. ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως ἀριθ. 24 ἄρθ. 19.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Ν. Θ. Μιχούση, τὸν δικηγόρον Π. Νικολαΐδην συνήγορον τῶν ἀναρριβλήτων, ἀπόντων, καὶ τὸν εισαγγελεᾶ γνωμοδοτήσαντα ὑπὲρ τῆς ἀναιρέσεως τῆς ἀποφάσεως διὰ τὸν ἕλῳγον τοῦ ἀναιρεσίοντος, καὶ αἰτήσαντα κατὰ συνέπεσαν τούτου τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἐλαχίστου ὅρου τῆς ποινῆς τοῦ ἄρθ. 655 τοῦ ποιν. νόμου.

Σκεφθέν κατά τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ τὸ 480 ἄρθ. τῆς ποιν. δικον. ὀρίζει ρητῶς τὰ πρόσωπα, ὑπὸ τῶν ὁποίων δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις κατὰ ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως μεταξὺ δὲ τῶν προσώπων τούτων δὲν ἀνκφέρονται παντελῶς οἱ εἰς τὰ δικαστήρια τῶν πταισματοδικῶν ἐκπληροῦντες ἔργα δημοσίου κατηγόρου δημοσίου ἀξιωματικοί, καὶ ἡ σιωπῆ αὐτῆ τοῦ νόμου ἀποδεικνύει φανερὰ τὴν ἐννοίαν πρὸς τοὺς ἀθωωθέντας τοῦ νομοθέτου διάθεσιν, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ ἐπιρρίψαι κυρίως εἰς ἕνα μόνον λόγον τὰ κατὰ ἀθωωτικῶν ἀποφάσεων μέσα τῆς ἀναιρέσεως, ἠθέλησε ταυτοχρόνως ὁσάκις προσβάλλεται τοιαύτη ἀπόφασις, νὰ ἦναι ὠρισμένα καὶ τὰ δυνάμενα νὰ ζητήσουν ἀναίρεσιν πρόσωπα, ἐπομένως ἢ κατὰ τῆς ἀπὸ 28 Ἰουλίου Ε. Ε. ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικίου Λαμίας αἴτησις ἀναιρέσεως τοῦ ἀστυνόμου τῆς αὐτῆς πόλεως, ἐκπληροῦντος ἔργα δημοσίου κατηγόρου, ἔγινε ἀπὸ πρόσωπον ἀναρμόδιον καὶ ἐναντίον τῆς ρητῆς διατάξεως τοῦ 480 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ δημοτικοῦ ἀστυνόμου Λαμίας, ἧτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 28 Ἰουλίου Ε. Ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 113 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικίου Λαμίας.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Ὀκτωβρίου 1836.

(Ἀπόφ. Ποιν. ργ').

(Ἀρ. Πρωτοκ. 655).

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 8 τοῦ ἐνεστώτος μηνός, διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως.

Ἡ Δικατερίνη Δημητρίου, ὑπερέτρια τοῦ Νικολάου Γαλάνη Ἀργεῖου κατεμήνυτεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν Ἄργους τὸν Ἰωάννην Ζαννέτον ἀγοροφύλακα, ὅτι κατὰ τὴν 12 Σεπτεμβρίου 1835 ἀπεργασμένη εἰς τὸν ἀμπελώνα τοῦ κυρίου τῆς τὴν ἠνάγκασεν ὁ εἰρημένος Ζαννέτος εἰς ἀσέλγειαν μεταχειρισθεῖς κατ' αὐτῆς σωματικὴν βίαν καὶ

ἐξήγησε τὴν ἐνέργειαν τοῦ νόμου κατὰ τοῦ βιασοῦ. Πα-
ραπεμφθείσης τῆς δίκης μετὰ τὴν προανάκρισιν εἰς τὸ
ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν κακουργιοδικῶν, τὸ δικα-
στήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνόδων, λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν
ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ἐκφραζομένην, ὅτι « ὁ Ἰ. Ζαν-
» νέτος εἶναι ἔνοχος, ὅτι μεταχειρισθεὶς σωματικὴν βίαν
» ἀσέληγσε κατὰ τῆς Αἰκατερίνης Δημητρίου, ἐχούσης
» ἡλικίαν 18 ἐτῶν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ βλαφθῇ μήτε ἡ υἰεία
» μήτε ἡ ζωὴ τῆς, » κατεδίκασε τὸν κατηγορηθέντα διὰ
τῆς ἀπὸ 22 Αὐγούστου Ε. Ε. ἀποφάσεώς του, δυνάμει
τῶν ἀρθρ. 273 §. 3 τοῦ ποιν. νόμου, καὶ τοῦ 82 τῆς
ποιν. δικονομίας εἰς 5 ἐτῶν εἰρκτὴν. Τῆς ἀποφάσεως
ταύτης ἐξήγησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς
λόγους: 1. ὅτι αἱ ἐκθέσεις τῆς μόνας καὶ τοῦ ἱατροῦ δὲν
εἶναι συντεταγμέναι κατὰ τοὺς νομίμους τύπους, καὶ
οὗτοι δὲν ἐπαρουσιάστησαν νὰ ὀρκισθῶσιν αὐτοπροσώ-
πως, 2. ὅτι οἱ ὀρκισθέντες μάρτυρες δὲν εἶπον τι ἀπ'
εὐθείας, περὶ ἐνοχοποιήσεως τοῦ ἀναιρεσίοντος, καὶ 3.
ὅτι μὴ τηρηθέντων τῶν ἀνωτέρω, τὸ ἀρθ. 273 §. 3 τοῦ
ποιν. νόμου ἐφηρμόσθη κακῶς.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Ν. Ι. Ἀν Σω-
μάκη τὸν Διηγητὸν Α. Πετζάλην ἐξ' ἐπαγγέλματος διο-
ρισθέντα συνήγορον τοῦ ἀναιρεσίοντος παρόντος, παραι-
τηθέντα ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω λόγους τῆς ἀναιρέσεως ὡς
ἀνυποστηρικτοὺς, καὶ μὴ ἀληθεῖς, προτείναντα δὲ ἀντὶ
αὐτῶν τὸν ἐξῆς λόγον ἀναιρέσεως, ὅτι δηλ. οἱ σύνεδροι
ὑπερέβησαν τὰ καθήκοντά των δικάσαντες περιστάσεις
πραγματικὰς, διότι τὸ 273 ἀρθρον τοῦ ποιν. νόμου, τὸ
ὁποῖον ἐφηρμόσθη, ἀπαιτεῖ βίαν ἠνωμένην μὲ δεινὸν κίνδυ-
νον σώματος ἢ ζωῆς, το δὲ ζήτημα τοῦ προέδρου ἐπὶ τοῦ
ὁποίου ἐξεφράσθη ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων καταφατι-
κῶς, δὲν ἐμπεριέχει τὰ στοιχεῖα ταῦτα τῆς πράξεως.

Ἀκούσαν καὶ τὸν εἰσαγγελέα γνωμοδοτήσαντα ὑπὲρ
τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον
τοῦ συνηγόρου.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ εἰς τὸ 273 ἀρθρ. τοῦ ποιν. νόμου διαλαμβάν-
ονται, « ὅστις ἀναγκάζει εἰς ἀσέληγιαν θῆλυ ἢ ἄρρεν, μετα-
» χειριζόμενος σωματικὴν βίαν ἢ ἀπειλὰς, ἠνωμένας μὲ
» δεινὸν κίνδυνον σώματος ἢ ζωῆς, ἢ κατασταίνει τινα
» ἀνίκανον ἀλύνης φέρων δολίως εἰς ἀπονάρκωσιν τὰς
» αἰσθήσεις του, καὶ οὕτως ἔχοντα καταχρᾶται αὐτὸν
» πρὸς ἀσέληγιαν, » συμπεριέλαβε ὁ νομοθέτης τὰ διά-
φορα περιστατικὰ τῶν ὁποίων ὅλων ἡ συνδρομὴ δὲν εἶναι
ἀναγκαῖα εἰς τὰ διάφορα εἶδη τοῦ βιασμοῦ, διότι καὶ
κατὰ τὸ γράμμα καὶ κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου ἡ σω-
ματικὴ εἰς μόνη ἀρκεῖ νὰ ἀπαρτήσῃ τὴν πρᾶξιν τοῦ
ἐγκλήματος τούτου, ἢ δὲ συνδρομὴ τοῦ δεινοῦ κινδύνου
τοῦ σώματος ἢ τῆς ζωῆς ἀπαιτεῖται εἰς μόνας τὰς ἀπει-
λὰς, αἱ ὁποῖαι ἀνευ τούτου δὲν ἀπαρτίζουν πλήρη βίαν,
μηδὲ δύνανται νὰ νικήσωσιν τὴν ἄμυναν τοῦ βιάζομένου
προσώπου, καὶ ἐκ τούτου γίνεται φανερὸν ὅτι ἐπὶ τοῦ
προκειμένου, φερούσης τῆς κατηγορίας ὅτι τὸ ἐγκλημα

ἐπράχθη μὲ βίαν σωματικὴν, δὲν παραλείφθη οὔτε
τὸ κατηγορητήριον, οὔτε εἰς τὸ πρὸς τοὺς ἐνόρκους δο-
θέν ζήτημα, οὔτε εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν αὐτῶν κἀνὲν ἐκ
τῶν ἀπαιτουμένων περιστατικῶν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ
Ἰω. Ζαννέτου, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 22 Αὐγούστου
Ε. Ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 13 β'. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ
συνόδων καὶ τ.λ.π.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Ὀκτω-
βρίου 1836.

Ἀποφ. Ποιν. ρδ'.) (Πρωτοκ. Ἀρ. 655.)

5)
ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 12 τοῦ ἐνε-
στῶτος διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν παραπομπῆς.

Κατηγορουμένου τοῦ Ἰω. Παλούκη ἐπὶ φόνῳ, καὶ εἰσα-
χθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Λαμία,
πλημμελειοδικῶν διὰ ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς εἰς τὸ ἀ-
κροατήριον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου ἀναπομπῆς, δύο
ἐκ τῶν μελῶν τοῦ ρηθέντος συμβουλίου ὁ Α. Πόμερ, καὶ
ὁ Στρατομάυιερ, καὶ ὁ γραμματεὺς ἐπρότειναν τὴν ἐξαι-
ρεσίν των ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἔλαβον μέρος ὡς δικασταὶ εἰς
τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὴν Φωκίδα καὶ Λοκρίδα ἐκτά-
κτου στρατοδικείου, διὰ τῆς ὁποίας τὸ δικαστήριον τοῦ-
το ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ τὸν εἰρημένον Ι. Πα-
λούκην ὑποκειμένου δὲ εἰς τὸν αὐτὸν λόγον τῆς ἐξαιρέ-
σεως καὶ τοῦ ἀπόντος ἐκ τῆς Ἰδρας τοῦ Δικαστηρίου δι-
καστοῦ Κάρου Δρακοπούλου, ζητεῖται ἡ παραπομπὴ
τῆς ὑποθέσεως εἰς ἄλλο ἀπόβαθμον δικαστήριον.

Ἀκούσαν τὸν εἰσαγγελέα γνωμοδοτήσαντα ὑπὲρ τῆς
ἀποδοχῆς τῆς ἐξαιρέσεως καὶ τῆς παραπομπῆς.

ἔχον ὑπ' ὄψιν τὰ 51, 60, 61, 62 καὶ 63 ἀρθ. τῆς
ποιν. δίκης.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 22 καὶ ἀπὸ 21 Ἰουλίου Ε. Ε.
ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴν Φωκίδα καὶ Λοκρίδα ἐκτάκτου
στρατοδικείου, καὶ ἐκ τῆς ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου Ε. Ε. πρά-
ξεως τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Λαμία πλημμε-
λειοδικῶν, βεβαιούται ὅτι οἱ δικασταὶ Κ. Κ. Α. Πόμερ,
Φ. Στρατομάυιερ, καὶ Κάρου Δρακοπούλου, εἶχαν δι-
κασεὶ ὡς μέλη τοῦ ρηθέντος στρατοδικείου εἰς τὴν ὑπό-
θεσιν τοῦ Ι. Παλούκη, κατηγορηθέντος ἐνώπιον αὐτοῦ,
καὶ διὰ τούτου ἐπρότειναν ἀφ' ἐκῶν τὴν ἐξαιρέσιν των,
ὅταν ἡ αὐτὴ ὑπόθεσις εἰσῆχθη εἰς τὸ ἐν Λαμία δικαστή-
ριον, τοῦ ὁποίου εἶναι τακτικὰ μέλη, ὡς λαβόντες μετο-
χὴν καὶ συμπράξαντες εἰς αὐτὴν ὡς μέλη ἄλλου δικα-
στήριου ἐξαιρουμένων δὲ τριῶν ἐκ τῶν δικαστῶν τοῦ
ἐν Λαμία πλημμελειοδικείου, οἱ λοιποὶ οὕτινες μένουσιν
δὲν συμπληροῦσιν τὸν κατὰ νόμον πρὸς συζήτησιν τῆς
δίκης ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν, καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν
ταύτην ὁ νόμος διατάσσει τὴν παραπομπὴν τῆς δίκης
εἰς ἄλλο δικαστήριον ἰσοβάθμον καὶ ὁμοειδές.

Διὰ ταῦτα, παραδέχεται τὴν ἐξαιρέσιν τῶν Κ. Κ. Α.
Πόμερ, Φ. Στρατομάυιερ, καὶ Κ. Δρακοπούλου μελῶν

τῶ ἐν Λαμία πλημμελειοδικείου, καὶ παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἐπὶ φόνῳ κατηγορουμένου I. Παλούκη εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν κλπ.
Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 13 Ὀκτωβρίου 1836.

(Ἀπόφ. Πολ. ρε'.)

(Πρωτοκ. Ἀρ. 655.)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ἈΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 12 τοῦ ἐνεσθῶτος μηνὸς διὰ τὴν ἀποφασίσαι τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως·
Ὁ Σωτῆρης Χανιώτης, κατόικος Σκουταρίου, χωρίου τῆς ἐπαρχίας Γυνθείου, ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων ὅτι κτυπήσας μὲ ῥόπαλον κατὰ κεφαλῆς τὸν Γρηγ. Κοκορέλαν συγγαμῖόν του, κατέστη ὑπαίτιος τοῦ θανάτου τοῦ εἰρημένου· τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ἐφραζομένην, ὅτι «ὁ Σωτῆρης Χανιώτης εἶναι ἔνοχος, ὅτι κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1835 ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς ἀπεφάσισε νὰ πληγῶσῃ καὶ ἐπλήγωσῃ μὲ ῥόπαλον κατὰ κεφαλὴν τὸν Γρηγ. Κοκορέλαν εἰς τρόπον ὡς οὗτος ἐκ τῆς πληγῆς ἀπέθανε,» κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 20 Αὐγούστου Ε. Ε. ὑπ' ἀριθ. I ἀποφάσεως τὸν εἰρημένον Σ. Χανιώτην, δυνάμει τοῦ ἀρθ. 308 §. I συνασμένου μὲ τὸ ἀρθ. 307 §. I τοῦ ποιν. νόμου, εἰς πέντε ἔτων ἐιρκτήν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους· I ὅτι δὲν ἐξετάσθη προηγουμένως ἀπὸ καμμίαν προανακριτικὴν ἀρχὴν, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς συζητήσεως τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας· 2 διότι εἰς τῶν ἐνόρκων ἔλλειψε πρὸς καιρὸν ἀπὸ τὴν διαδικασίαν· 3 ὅτι ἐρμηνεύθη ἐσφαλμένως τὸ ἐφαρμοσθῆναι εἰς αὐτὸν ἀρθ. τοῦ ποιν. νόμου, καὶ 4 ὅτι οἱ μάρτυρες ἦσαν ἐθροὶ ἀποδεδειγμένοι πρὸ χρόνων καὶ εἶχαν πάθος κατ' αὐτοῦ.
Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρεοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση τὸν δικηγόρον Σ. Πήλληκα ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντα συνήγορον τοῦ κατηγορουμένου, παρόντος, πραιτηθέντα τῶν τριῶν, μετὰ τὸν πρῶτον, ἐπομένων λόγων τῆς ἀναίρεσεως, προσέθεσαντα δὲ ὡς τοιοῦτον τὴν κακὴν σύνθεσιν τοῦ συλλόγου τῶν ἐνόρκων, διότι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων χωρὶς νὰ ἐξαντλήσῃ τὸν εἰς τὸ 58 ἀρθ. τοῦ ὄργαν. τῶν δικαστηρίων διαλαμβανόμενον κατὰ λόγον ἀνεπλήρωσε τὸν πρὸς σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων ἀπαιτούμενον βριθμὸν ἐκ τῶν πολιτῶν κατοικούντων εἰς τὴν ἑδρὰν τοῦ δικαστηρίου καὶ δυνάμενον νὰ ἐκλεχθῶσιν ἐνόρκως, ἀλλὰ μὴ ἐκλελεγμένων, ἐπομένως ἔγινε παράλειψις ἐνὸς ἐκ τῶν παρὰ τοῦ νόμου διατακτομένων καταλόγων, καὶ ἐκ τούτου προήλθε κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου.
Ἀκούσαν καὶ τὸν Εἰσαγγελεὰ γνωμοδοτήσαντα ὑπὲρ τῆς ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἀρθ. 250, 251 καὶ 255 τῆς ποιν. δικ. καθῆκον τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν εἶναι τὸ νὰ ἀποφασίσῃ περὶ τῆς ἀποπερατώσεως τῆς προανακρίσεως καὶ τῆς εἰς τὸ ἀκροατήριον αὐτοῦ ἢ ἄλλου δικαστηρίου ἀναπομπῆς τῆς δίκης, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν, σταθμίσαν τὸ βῆρος τῶν ἐνδείξεων περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου, ἀπεφάσισε διὰ τοῦ ἀπὸ 28 Ἰανουαρίου Ε. Ε. βουλευμάτος τὴν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν κακουργιοδικῶν παραπομπὴν τῆς δίκης, καὶ ὁ ἀναιρέσειον ἐδύνατο, μετὰ τὴν εἰς αὐτὸν γενομένην κοινοποίησιν, νὰ μεταχειρισθῇ κατὰ τοῦ εἰρημένου βουλευμάτος ἐντὸς τῆς ὀρισμένης προθεσμίας, τὰ παρὰ τοῦ νόμου χορηγημένα ἐνδίκᾳ μέσα τῆς ἀνακοπῆς καὶ τῆς ἀναίρεσεως, ἐπομένως ὁ προτεινόμενος λόγος ὅτι ὁ ἀναιρέσειον ἐδικάσθη ἀπὸ τὸ κακουργιοδικεῖον χωρὶς νὰ ἐξετασθῇ πρῶτον εἰς τὴν προανάκρισιν εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐπειδὴ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν φέρουν ὅτι, ἐπειδὴ οἱ παρόντες ἐνορκοὶ δὲν ἀπέτελλον τὸν νόμιμον ἀριθμὸν πρὸς σχηματισμὸν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἀνεπλήρωσεν αὐτὸν ἀπὸ τοὺς κατὰ τὸ 58 ἀρθ. τοῦ ὄργαν. τῶν δικαστηρίων ἐπιλαχόντας, οἱ ὅποιοι μὴ ἐξαρκέσαντες, ἀναπληρώθησαν ἐκ τῶν ἄλλων πολιτῶν, τῶν κατοικούντων εἰς τὸν τόπον τῆς συνεδριάσεως καὶ δυνάμενων νὰ ἐκλεχθῶσι, καὶ ἐκ τούτων γίνεται φανερόν, ὅτι ὄχι μόνον δὲν παρελήφθησαν ἄλλοι ἐνορκοὶ πρὶν ἐξαντληθῶσιν οἱ εἰς τὸ 58 ἀρθ. τοῦ ὄργ. τῶν δικαστηρίων διαλαμβανόμενοι, ἀλλὰ μάλιστα προκύπτει, ὅτι ἀφ' οὗ καὶ οὗτοι δὲν ἐξήρκεσαν ἀναπληρώθῃ ὁ παρὰ τοῦ νόμου ὀρισμένος ἀριθμ. συμφώνως, μὲ τὴν διάταξιν τοῦ 63 ἀρθ. τοῦ αὐτοῦ ὄργανισμοῦ.

Ἐπειδὴ προσέτι ἐνόσφ δὲν ἐνεργηθῶσιν ἐντελῶς τὰ περὶ ἐκλογῆς τῶν ἐνόρκων εἰς τὸν ὄργαν. τῶν δικαστηρίων εἰδικώτερον ὀρισθέντα, ἢ ὑποτιθεμένη παρὰ τοῦ συνήγορου τοῦ ἀναιρέσειοντος παραδρομὴ ἐνὸς καταλόγου δὲν ἔχει χώραν οὐδὲ δύναντα. αἱ προσωριναὶ διατάξεις περὶ τῆς συντάξεως τῶν καταλόγων νὰ θεωρηθῶσιν εἰς τοσοῦτον βαθμὸν οὐσιώδεις, ὡς καὶ ἡ μικροτέρα ἔλλειψις κατὰ τοῦτο, καὶ ἀναγομένη δῆθεν εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, νὰ φέρῃ ἀναίρεσιν, ἐνῶ μάλιστα ὁ νομοθέτης, προνοήσας περὶ τῶν κατηγορουμένων, ἐχορήγησεν εἰς αὐτοὺς τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαιρέσεως τῶν ἐνόρκων, τοῦ ὁποίου δὲν ἔγινε χρῆσις παντάπασιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ Σωτῆρος Χανιώτου, ἧτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 20 Αὐγούστου Ε. Ε. καὶ ὑπ' ἀριθμ. I Α. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων καὶ κλπ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 14 Ὀκτωβ. 1836.